

Pesten csütörtökön marczius 17^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

A' zálogkölcson.

Egy ismerősnek életéből és írásaibul.

Közli Frankenburg Adolf.

Nem — kor hely — az nem voltam; hanem, könnyelmű, jóformán könnyelmű. Otthon igen könnyelműnek mondtak. — Két hónap óta a' fővárosban laktam, és éppen azon időben pénzdolgaim irtóztató zavart szenvedtek; de igen fárasztó is lett volna azokkal egészen rendbe jönni, úgy hogy inkább tovább vivém így gazdálkodásomat. Régi adósságaimat megfizettem, 's ismét újakat csináltam; hol mindazáltal meg kell jegyezni, hogy az utósók mindig többre mentek az elsőknél. — De csuda volt-e? Alig huszonkét-esztendő — tüzes vérem; és egy huszonkét esztendő legény tüzes vérel a' fővárosban! — Sokan társaim közül talán igen jól fogják tudni, milly veszedelmes olyannak egy illy nagy város! Pénzre igen sokszor vala szükségem; főképp ha nem volt; 's így kényszerítve egy kissé alkalmatlan eszközhez kelle nyulnom, egy olyan eszközhez, melly már sokat kisegített szempillanati szükségéből. — Ki nem ismeri azon helyeket, hol könyörületes emberek 16 $\frac{2}{3}$ rész procentummal is (ide nem értvén egyéb haszonvételek legióját) megelégednek?

Az egyik főútszában lakott egy sovány ember ravasz szemekkel, merészen hajlott orral, és négy vagy öt leánynyal, kik közül a' legidősebbik, a' nemzetségi hajlott orron kívül, meglehetősen volt. Hugait azonban — kik, midőn az egymásra halmozott elzálogosult portékák chaosza között ablak vagy asztalnál ültek, egy szükségét szenvedő éhes apa zálogainak látszattak — mint birtokos tüstént elauctióztattam volna.

A' zálogkölcsonzó pedig en verité! csak éppen zálogkölcsonzőnek született; nem azért talán, mivel apja is az volt, és ő elzálogulandó 's elzálogolt tárgyak között neveltetett-fel, ki-nem-váltott pólyákba takartatott, ki-nem-váltott ruhákban járt, és ki-nem-

váltott ágyakban feküdt; — nem; hanem mivel mind bel- mind kül- része az édes természettől csak ezen foglalatosságra látszott alkotva lenni. Éles pillantatja, finom szaglása, mindent felmuló érzékeltensége, szörnyű ravaszsága, drágaságok- ember- ruhák- és világismerete, — hegyes orra, melyet jó sikerrel mindenbe dugott, — a' husatlan karok iszonyú kezekkel és hosszú ujjakkal, olly biztosak, mint egy pontosan készült mérleg, — az egész testnek szenvedély nélküli tartása, — akármi előforduló esetben a' legnagyobb nyugalom, — illő alkalommal egy lehelete a' szeszélynek, és egy szorgalmasan használt, látszó jószívűség; — nem folyhattak-e jól ezen embernek dolgai legszebb helyen álló boltjában?

Én azon házban egészen hon érzém magamat. Mi, t. i. a' zálogkölcsonzó, leánya, és én igen jól ismertük egymást; sőt már, nem éppen kedvetlen sikerrel, gyenge hízeltetések és nyájasságok is repültek órákkal, gyűrűkkel, és nyaklánczokkal felváltva a' legidősb kisasszonyhoz, kinél hódolataim nem találtak keményen bedugott fülekre; azért-e, mivel én, mint a' kétségkívül leggyakoribb látogató, különös tekintet és kegyre lettem méltó — vagy hogy máskor is türhető szerencsém azon nem-nél, melyet mi szépnak nevezünk, itt sem akart cserben hagyni? mert azon időben én nem voltam megvetendő legény.

Minden leány szereti a' hízeltetést; és csak az a' különbség, hogy ennél vagy annál, a' következőt mit sem tartva, élesebb színeket is használhatunk. Juditom, ha tudomását és ismeretét az elzalogulandó tárgyak körül kivesszük, igen csekély értelemmel kérkedheték; miután természetes, hogy ő szavainnak, melyek lágy kényszerítések és szerelmes pillantatokkal tulságosan el voltak látva, szoros hitelt adott. — „Pénzemet — mondám — bizonyosan szorgalmasabban elrendelném, és jobban őrizném, ha a' sokszori ki- és be- menés itten nem volna reám nézve olly igen kecségtető az által, mert alkalmam van őt mindenkor látni, és vele néhány szót válthatni!“

Gyakran történt, hogy a' szűk bolt tömve volt segítséget keresőkkel: én örömet váraкоztam mindig. Ott a' zugban, hol örök setétség uralkodott, egy kényelmes karszék állott, melybe ollyankor ülni szoktam, hogy nyugodtan körülnézhessem a' néha olly igen különböző jeleneteket, ha sok fiatal uracs szeretetre méltó könnyelműséggel pénzért cseréli-fel szükségtelen apróságait, midőn mások ismét bűtele arczezal és szomorú tekintettel, tán az utósó inségtől kényszerítve, ezen fanyar eszközhez folyamodnak.

Néha igen tréfás jeleneteket is láttam. — Egy reggel a' pénzsükkölködők ismét annyin voltak, hogy csendesen karszékembe dől-

tem, és egy órányi várakozásra elkészültem. — A' jelenlevők már már távoztak, 's az asztalhoz akartam én is menni, hogy jegyemet, melyre arany órámat visszakapom, előmutassam; midőn a' nagy zörejjel kitárt ajtón csörtető lépésekkel egy finom, ránczhalmozta skót köpönyegbe pólyázott uracs betoppan. Kalapját jól későn emelte-le, és veres bársonnal kibélelt köpönyegét felütve, az asztalon áthajlott, kellemes merészséggel kérdező: „mit ad ezen köntösért, melly rajtam van?“

„Ih! édes ur, én nem igen láthatom azt ugy — susogá a' zálogkölsönző rekedthangon, de felette édeske arczczal — nem méltóztának-e a' köntöst nagysád egy kissé lehozni?“

„Ha meg kell lenni!“ válaszola röviden a' finom ur, 's a' sebesen lerántott köpönyeget egy nem meszsze álló székre veté. A' kissé tisztátlan ingujjak furcsa ellentiségben valának a' divatos selyemmellényhez; a' ráncztele carbonari azonban csak hamar elfedé mind a' kettőt szemeim elől.

„Parole d'honneur! — bizonyítá ismételve az uracs — a' köntös 24 ezüst forintomba került, mint az árjegyzék mutatja, és parole d'honneur! még csak kétszer használtam.“ — Sok alkudozás után a' zálogkölsönző négy pengőt adott, mit az uracs egykedvű arczot majmolva hamar eldugott, és kalapját feltevé az ajtónál ki-csörtetett.

Utána egy igen csinosan és buján felpiperézett leány két lábnyi magosságra tornyosodó fejdisszel szökelt-be. Két hónap óta voltam már a' fő városban, 's így természetesen tudnom kellett, hogy o' bájos leány azon lények sorához tartozik, kik leggyakoribb viszonyokban állanak a' zálogkölsönzőkkel. — Most kebléből egy rózsaszínű papiroskát huzott elő, melyet felbontott, és benne zöld zsinóra, mint pereczkék, fűzött gyűrűk látszattak. Kíváncsin állottam közelebb az asztalhoz, min a' leány éppen nem akadott-fel. A' gyűrűk valóban szép értékűek voltak. — De, — ez a' gyűrű itt — ezen utóbbi? jól megnézém — az volt; csak ugyan az volt. Mort Dieu! ugyan bámultam itt, és pedig ilyen megtalálásán! Ezen gyűrűvel valóban nem kellemetlen történet vala egybekapcsolva elmúlt éveimből, melly most ismét felébrede bennem, és hogy nem csalatkoztam, annyi bizonyos, miután igen jól megnéztem. — Egy szép, főrangú, és gazdag kisasszony újján láttam én ezelőtt X-ben a' gyűrűt: és nem kevés irigységgel nézhettem igen jó ismerősöm szerencsáját, ki tőlem, mi után magam is törekedtem, elrablá a' csudaszép leányka szerelmét és kezét. Az eljegyzettek örök szeretetet, tántorithatlan hűséget, 's t. e' f. ígértek egymásnak; mátkájátul a' gyűrű ismerősömnek adatott, ki a' fővárosba sietett tudományos pályáját elvégez-

ni: csak tegnap előtt látogatám-meg őt, és midőn az ujján nem levő gyűrűt kérdezném, válaszolá, hogy az aranymiveshez adta légyen. — A' zálogkölcsonzó sokáig nézdelé a' gyűrűt, mint valódi kövekből állót.

A' zálogkölcsonzó elvégzé számítását, a' leánynak pénzt adott, Judit a' záloglevelet írta, és atyja mosolyga, én nevettem. Juditom egy elfogultlan képet akart majmolni, 's e' közben a' bájos leány kiszárynalt a' boltból.

„Ah! ha minden gyűrű szólhatna!“ — mondám az atyának.

„Igen, — ugyan furesa történeteket hallanánk!“ — válaszola ő, és a' gyűrűket az asztalfiókba dobá. Leánya kételgő arczát az óriási adóskönyv lapjai közé dugá csupa szemérembül.

Az atya elment, és én magam voltam a' leánynyal. Már felbátorítva kezét megragadám, és igen gyengéd beszélgetésbe eredtem, mellyben azonban egy szegényül ugyan, de felette tisztán öltözött csuda szép leánykának bejötté nem kellemetlenül háborgata. Viseletében bizonyos félékenység; az elpirulás, midőn idegen embert látott, a' rezgő, félig siró szózat mutatá, hogy ő alig fordult még meg illy dolog körül. Egy pár násfát hozott elő, és szepegő várakozással oda nyujtá látásukon orrát fitymálva leeresztő Juditomnak.

„Illy haszontalan ékszerekre semmit sem adhatok“ — hangzék valahára a' jól betanult zálogkölcsonzó leány szájából.

A' szegény leány megijede, köny csillámlék szemében. Nagyon sajnáltam, mert a' pénzre valóban szüksége lehetett, mivel lassú ellenvetést merészelt tenni. Én a' leányhoz közelebb állottam, 's mi alatt ő Judit válaszára megdöbbenve figyelt, hamar és észrevétlenül kosárkájába, melly karján függött, egy öszvehajtott tizforintost dugtam. Az éles orrú Judit ölyvszeme azonban még is észrevenni látszott rejtvényes sétámat, és egy reám lövelt igen haragos pillantattal gunyolva ígért két huszast a' násfákért.

A' leányka meglegedett, levelet és pénzt kapott, 's egy lassú sohajjal eltávozék.

Én kalapom után nyúlva mondám, hogy mindjárt itt leszek, órámat addig előkerestetni kérem, és a' varázskellemű leány után indulék, mit sem gondolva most igazán neheztelő Juditommal, és jóformán meghosszabbult szerfelett gunyolódó arczával. Szép véden czem a' gyógyszerházba ment; én addig egy házkapu alá rejtém-el magamat. A' leány nem sokára kijöve ismét, és még néhány ut szán átsietve egy házban, hol éppen egyik barátom lakott, eltűnt.

Barátomat az ablakban dölve látám; felmenék hozzá, és szobájába ezen kérdéssel léptem: „itt lakik-e azon leány, ki éppen most jött a' házba; mi neve?“

„„Hej, pajtás! itt roszul fog elsülni a' szemlélkedés! — viszonzva nevetve a' felszóllított. — Kár is volna fáradni ezen leányért! mert ő csupa prosa.““

„Most valóban csalatkozol, ha gondolod, hogy embertelen kinézéseim volnának.“ — Itt neki mindent elbeszélék, 's megtudám, hogy a' leány beteges öreg anyjánál a' hátulsó házban lakik, szerfelett ügyes, rendszerető, és dolgos; szóval, példája minden leánynak; mindazáltal igen szűk életbeli körülményekben tengődik. Erkölcse becsét még az is nagyobbitja, miután igen könnyű lett volna szépségénél fogva a' legfényesebb helyzetbe juthatnia; mert a' leányka fiatal kellemtermete, valamint igen bájos szende viselete, barátom állítása szerint, már többeknek figyelmét magára vonta. Ő azonban a' jó utról el nem tért. Valóban egy ritka virág a' posványban!

Judit még mindig keserű arcot csinált, midőn óráért visszasettem, a' nélkül, hogy béke-alkura igen nagy gondom lett volna; mert a' szegény leány kelleme bizonyára nem mindennapi benyomást tön vala bennem; kinek ellenében Judit most olly csúfnak tetszék, hogy tőle minden holmimat tüstént elhozatám, és a' hajlott orrú szép zálogkölcsonzó bábót házával együtt többé nem láttam. Azóta még nehányszor eljárdogáltam a' tisztelt aranymiveshez a' fő utcában, míg jobban tudtam gazdálkodni, 's szilárdabb és szerényebb lenni. Vagyonomat el nem zálogítám; hanem soha sem bántam-meg, hogy ama szegény leány miatt, ki nem sokára egy vagyonos, becsületes polgárhoz ment férjhez, a' zálog kölcsonzó Judit szerelmét elvesztettem.

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

Vásári hírek. Mart. 11-kén estve 300 mérő kölessel terhelt hajó részint a' véletlen sebességgel áradott Duna, részint dühös szél által elragadtatva a' budai hidhajókhoz rohanván elsüllyedt. Hasonló szerencsétlenség ért más nap délután 3 terhes hajót Pesten a' tábori kórház közelében, melyek egy pár malmot is elragadván lesüllyedtek; néhány ember is veszté életét.

Próbatétel az angol szüzeknél. — Az előrehaladásnak tanúi a' tanulók nyilvános próbatételeinek még messzebb terjesztésük által is csak a' köz érdeknek akarunk áldozni. Ezt annál hajlandóbbak vagyunk eszközölni, minthogy nevöknek megfelelésére törekvő szépeinket, 's ezek által leghathatósabbban buzdítható miveltebb ifjainkat szándékunk serkenteni a' tökély útjára. Ugyan is a' pesti angol szerzetes kisasszonyok nevelő-intézetükben levő nemes nevendékek, e' f. hó 9-kén szorgalmuknak jelét nyilvánosan adák, midőn minden rendű előkelő uraságok színe előtt fél évi próbatételüket tennék. — Jeles beszéd üdvözlé a' számos hallgatót; ez után a' hittudomány, és bibliai történetekből, magyar német betűfoglalás és olvasásból, ugyan a' honi nyelvek helyesírásából, számvetés, földleírás, hazai történetekből és francia nyelvből felelven, ékes irományokat, gyönyörű rajzolatokat 's jeles kézi műveket elő-

mutatván, igazolták, hogy az ipar bámulandó tetteket vihet véghez. Végzetül lelkes magyar beszéd zeng-ele egy nevendék szűznek ajkairól, mely diadallal koronáztatni akarta a' nevendékek buzgó iparukat. — Valóban nem lehetett örömköny nélkül szemlélni, ámbár általánosan mindenben, de főkép édes anyanyelvünkben tett nagy előmenetelüket. Hála tehát nektek tisztelt szűzek; mert ti valátok utaikban bölcs vezéreik; töletek nyertek lúgot ismereteik terjesztésére. 's ti leheltétek keblökbe a' nemzetiség szent tüzét; szóval a' ti buzgalmatok szárnyain léptek a' műveltség olly szép fokára!

K. M. A.

I N N E P L É S.

Újév napja Jamaikában. Január elsején léptünk e' sziget partjaira, melynek festőleges tekintete a' hosszas egyforma tengerutazás után igen jótézőleg hatott reánk. Kedvünket nagyíták a' czimbalom és tambura hangjai, melyek figyelmünket nem sokára Jack Canot menetére vonák, ki Blackriver-townba ment az újévet ülendő. A' Jack Canot nem egyéb egy bohócnál; tarka köntösbe öltözve, fején vastag papirosból hajó-alakú süveget viselve, mely tele van báb-alakokkal, matrózokat, katonákat, dolgozó rabszolgákat 's a' t. képzőkkel. Bevett szokás szerint a' Néger minden karácsonkor és újévkor három napi szabadságot kap; az utóbbi sokkal fontosabbnak tartatik, melyre a' legszébb innepi ruhák kiméltetnek-meg. Ekkor Jack Canot fő, sőt elkerülhetlen személy. Nincs furcsább valami, mint ezen menet, melyben valamennyi Néger fehérbe öltözve előttünk elléptetett. Párosával mentek, 's itt ott közöttük egy egy lovag, ki a' menetet egyes csapatokra osztotta. Elöl a' hangászkar (szintén Négerekből) járt, 's egy veres zászló vidámon lobogott a' szélben.

Sok évvel ezelőtt, mondják, valamelly admiral jött Jamaikába, egy másikat felváltandó; mind a' kettő féltékeny volt egymás iránt, 's a' barna leányoknak tánczmulságot adtak; mert a' szépnemi, mely máshol szókének nevezetik, itt barna nevet visel. Ezen tánczmulságok Kingston népeit két felekezetre oszták, a' kékre és veresre; 's ezen idő óta az egész sziget karácsonkor két pártra oszlik, mely egymással vetélkedik, hogy egymást ruházatjokban izlésre és fényre nézve felülhaladják. Az idén több természetők Blakriver-town környékén nagy summa pénzt tettek össze ezen inneplésre, mi nekünk igen mulatságos és vidám látványt nyújt.

Nehéz feladás a' két felekezetnek egymásiránti versenygését leírni; a' vereseket kékekről, a' kékeket veresekről kellene hallani beszélni. A' koszorú azonban a' kékeké volt; ezt egy veres leányka is megvallá; de hozzá tévé: „mindazáltal még is egész világért sem akarnék kék lenni.“ — Tulsó oldalon vala mistress Edwards, ama hotel vendéglőnéje, hova szállva valánk, egészen ujjá hegyéig kékbe öltözve. Ő egy rabszolgát adott az innepléshez, hogy annál fontosabb szerepet játszassék; de azon pillanatban, midőn a' menet indulni készült, nyugtalan mozgás támad a' nép között, mintha még valaki hibáznék; 's valóban valami igen lényeges hibazott; t. i. a' mistress rabszolgájó. Végre egy gyászba öltözött nagy asszonyosság lép-ki a' hotelből — maga mistress Edwards — 's kezén valamelly igen furcsa alakot vezet, mely csupa pillangó-arannyal, tollakkal, és festett papirossal vala felczifrázva, 's asszo-

nyát csak igen akaratlanul követé. Ez maga volt a személyesített Britannia; egyik kezében paizs vala, melyen Nagybritannia czimere festve, másik kezében egy háromágú villát vitt, fején pedig kék selyemből készült ezüsttel 's forgóval diszló sisakot viselt. A szegény leány fülig elpirulva szégyenlé magát illy czifra öltözetben annyi nép előtt. De a sokaság őt örömszajjal fogadá; a hangászigazgató jelt ada, misstress Edwards pedig a leányt jól hátra dőfé őt a sorozatba lépni kisztvén.

A kékek jelszava hazafiságosb, a vereseké udvariasb volt; a kék zászlón ez állott: „Nagybritannia győz!” — a veres zászlón: „éljenek a veres leányok!” — Az izlésre és találósságra nézve a kékeké volt a diadal. Ezeknek sorát Britannia nyitá-meg, követé a hangászkar, a zászló, azután a kékek királya és királynéja. Az utóbbi felette pompásan volt öltözve, fehér ezüsthimvarratos öltözetben, 's a veres felekezet megvetése jeléül egy veresbe öltözött apród vivé ruhája uszóalját. A király egy angol admirál formaruháját viselé. Követé ezt Nelson kocsija, valamely csónak formájú kék ezüsthimes varratl, 's e' szóval: „Trafalgar” diszesítve. A menetet számos kék tisztviselő, csupa hercegek és hercegnék, grófok és grófnék, a gyermekek úgy, valamint az apák; leányok úgy, mint az anyák. Ezen utóbbiak kék szoknyát viseltek fehér ujjas mellényvel.

A veresek részéről szintén csinos leányokat leheté látni; de mentőkben semmi sem volt, mi Nelson kocsijával vagy Britannióval felért volna; 's midőn a veres udvar megjelent, sokat gunyolódának felette. Egy kék leány énekelt, egy másik tánczolt; a fekete Malibran ugyan nem igen fülmilei volt; de nem lehet valami kellemesebbet 's könnyűdebbet képzelni, mint a fekete Taglionit. Általában csudálkozást gerjeszt az Europaik előtt azon könnyűség és finomság, 's nevezetesen a csinos daczosság, melylyel négerék és négernök tánczolnak.

Az ének ismét elkezdődött; midőn egyszerre a tánczosok egyik része elkezde orditozni. Egyszerre az egész gyülekezet, énekesek, tánczosok, és minden egyebek szétszaladtak. Mi volt oka ezen rögtönös változásnak? A városnak kivilágítása. Mi a többivel együtt szaladtunk ezt megnézendők. A látmány szép volt, de a néger tömegek élénk vidorsága ennél sokkal érdekesebb vala.

Mi ezen innepet kijelelé, azon nyílt öröm és kedv, mely mindannyiának szemeiből sugárzik; itt minden csak a mulatságra gondolt, 's ezen mulatság énekben, tánczban, nevetésben, látásban, lótás és futásban állott. — Kiki másiknak szép öltözetét csudálta, 's iparkodék a magáét is kitüntetni. Itt nem voltak vevők és árulók, nem urak és szolgák. Nyolcz órakor este, midőn a főpiacon keresztül mentünk, a kivilágítás legragyogóbb volt, a tolongás nagyobb az eddiginél; 's még sem leheté egy részetet is látni. Egész napon által egyetlen egy perlekedést vagy veszekedést sem láttunk.

A Jack Canot és Britannia e' közben házról házra jártak; az első elméskedni, a második némelly ujévi ajándékokat gyűjteni.

K Ü L Ö N F É L E.

Europaisodás Hindostanban. Hindostan leggazdagabb királyságainak egyike az aude-i királyság. A mostani király Nassin Uddin Hyder 33 esztendő, 's igen nagy előszeretete van az europai erkölcsök és

szokások iránt, melyek a' külső életmódot illetik. Csudálja a' nyugoti tudományokat és művészetet, 's azokat minden uton módon törekszik ön tartományaiba bevinni. A' fiatal fejedelm 1834-ben elvégezé magában, hogy egy különös követséget küldjön Londonba, melynek vezérül Dubois urat adá. Ez a' Dubois de Jancigny elhagyá Kalkuttát 1835-ki marczius végén, 's csak a' napokban ért Londonba. A' IV-dik Vilmos számára általa hozott ajándékok igen drágák és számosak, 's akár mint műdarabok, akár mint ritkaságok, igen érdekesek. Értékek egy millio franknál többre becsültetett; állnak részint a' keleti szorgalomiparnak készítményeiből, mint nyugágyak, indiai öltözetek, gyöngyökből, rubin és gyémántból készített nyaklánczok 's a' t. Van közöttük egy 10 hüvelk hosszú és 5 hüvelk széles festvény, Du Fay de Casanova munkája; tanítványa ez ama híres Davidnak, kit Dubois ezen ország fővárosába Loknowba meghívott, 's ott a' királytól 30.000 franknyi évpénzt kapott mint történeti és tájfestő. Az említett kép egy keleti inneplést ábrázol; a' fenékszínen Loknow városának rajza látszik. Ezen ajándékok között végre még 26, részint arab, részint perzsa kézirat is található.

E M L É K M O N D Á S.

Állhatatosság. Nemes sziv.

A' görcsös munkát elvégzi az állhatatosság,
És a' jól kiütés válik díszére az észnek.

A' lélek nagysága 's nemes sziv nyerhet örökké
Fennmaradást, alacsonyb dolgok, mint porszem, enyészök.

H O R V Á T E N D R E.

Tetszvágy. Utálatos söpredék, kinek minden törekvése csak tetszeni vágyás. Nem az-e a' bölcs valódilag, ki azért tanult, hogy tudásait czélra fordítsa? — Mit ér tudni, mit a' világ minden bölcsességeit fejünkbe szedni, ha mind ezeknek hasznát nem értjük.

H A J Z A.

Lemondás a' szegény halandók szomorú törvénye.

K I S F A L U D Y K Á R O L Y.

Csererejtvény.

1. 2. 3. Lét 's öröm osztó lelki valónkban,
Hogyha bün ekkép sirba kever:

4. 5. Így tesz az ügyvéd, így az írászok,
Így a' szerelmes lányka, ha mer.

3. 4. 5. 6. 7. Arczodat e' szín hogyha borítja,
Tudjuk, a' bú 's gond azt nem okozza.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. Irni akarsz? ezt vedd ugy elő,
'S tudjad Egyiptusból ered ő.

K. v — b ő l.

Előbbi rejtvény: Mészárszék.

Szerkezi R ó t h k r e p f G á b o r, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner - Károlyi, uri utsza 612.